

זהה של שמע ישראל נכלל הפל, ימין ושמאל, ומה כתוב אחר בף ואהבת, והנה אם שם, שהרי ביהود נכללו? אלא שם בכלל, כאן בפרט, וכף ציריך.

ובסוד היהוד שהרי התעורנו בו, יהוד הוא כמו תפליין של ראש ותפליין של זרוע. בתפליין של ראש יש ארבע פרשיות, והרי נתבאר. וכך אין שלשה שמותם. שם ארבע פרשיות, וכל אחת ואותת בלבד. וכך שלוש שמות. מה בין זה לזה?

אלא באומן ארבע פרשיות הרי התעוררו בך, אחת נקודה (עלינו) ראשונה, ואותת סוד העולם הבא, ואחת ימין, ואחת שמאל. אלה סוד תפליין של ראש. וכך בסוד זה, יהוד זה שלשה שמות עליונים הם כמו אומן ארבע פרשיות. היה קראונן זו נקודה עליונה, ראשית הפל. אלחינו, סוד העולם הבא. היה קאהרון, כל של ימין ושמאל כאחד, בכלל אחד, ואלה הם תפלה של ראש, וזהו יהוד ריאזון.

תפליין של זרוע כולל (תווך התפליין של ירוש) של כל האלה באחד, וזהו סוד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. כאן כולל של אומן תפליין של ראש שנכללו בתווך תפליין של זרוע.

וסוד זה, ברוך - זה סוד של נקודה עליונה, שהוא ברוך, כולל הברכוות נובעות משם. ואם תאמר, העולם הבא נקרא ברוך לא כף, שהרי נקודה עליונה היא זכר, עלום הבא נקבה. הוא ברוך והיא ברכה. ברוך זכר, ברכה נקבה. ועל זה ברוך הוא נקודה עליונה. שם - זה העולם

הבא, שהוא שם גדול, כמו שנאמר (יהושע) ומה פ羞חה לשמה הגדול. בבוד - זה כבוד עליון, שהוא ימין ושמאל, וכלם כוללים בתפלה זו של יד, שהיא מלכוות. ולוקח הפל לתוכה, ובזה הכללים במלכוות זאת כל העולמות לוזן אותם ולהנות בהם שהatzterici.

יהודה דשמע ישראל, אחפליל כלא, ימינה ושמאלא, אמר כתיב לבתר ואהבת, והיה אם שם, דהא ביהודה אתפלילי. אלא הטע בכל. הקא בפרט. והכא אצטריך.

וברווא דיהודה דהא אתעננא בה, יהודה והוא בגונא דתפליין הרישא, ותפליין דדרועא, בתפליין הרישא ד' פרשין, והא אמר. והכא ג' שמקהן אינון. הטע ארבע פרשין, וכל מרד ומך בלחודו. והכא ג' שמקהן, מה בין האי להאי.

אלא אינון ארבע פרשין הוא אתערו בהו, חד נקודה (ס"א עליה) קדרמהה. וחד רוז דעלמא דאתמי. וחד ימינה (דף רס"ד ע"ב) וחד שמאלא. אלין רוז דתפליין הרישא. והכא ברוז דא, יהודה דא תלת שמקהן עלאין, אינון בגונא דאינון ארבע פרשין. יי' קדרמהה, דא נקודה עלאה, ראשיתא דכלא. אלחינו, רוז דעלמא דאתמי. יי' בתראה, ככלא דימינה ושמאלא בחדא, בכללא חדא ואלין אינון תפלה דרישא, והא והוא יהודה קדרמהה.

תפליין דדרועא, ככלא (טו תפליין דדרועא בכללא) דכל הגני בחחדא, חד איהו רוז, ברוך שם כבוד מלכוות לעולם ועד. הכא ככלא דאינון תפליין דרישא, דאתפלילו גו תפליין דדרועא.

ורוז דא, ברוך: דא רוז נקודה עלאה, דאייהו ברוח, דכל ברכאנ נבעין מיטפון. ואי מימה, עלמא דאתמי אקרי ברוך. לאו הכי. דהא נקודה עלאה איהו דבר, עלמא דאתמי נוקבא, איהו ברוך, ואיהי ברכה, ברוך דבר, ברכה נוקבא. ועל דא ברוך איהו נקודה עלאה. שם: דא עלמא דאתמי, דאייהו שם גדול. בבוד: דא כבוד (יהושע ז) ומה מעשה לשמה הגדול. בבוד: דא כבוד עלאה, דאייהו ימינה ושמאלא, וכללו כלילן בהאי תפלה של יד, דאייהו מלכוות. ונטיל פלא בגריה, ובhai אתפלילן בהאי מלכוות, עלמין בלהו, למיזן לוז, ולספֶקָא לוז, בכמה דאצטריכו.

וזה ייחוד של תפליין של ראש ותפליין של זרוע, כמו סוד היחוד הפל, וזהו ברור הדבר. והרי סדרנו ייחוד זה לפני המנורה הקדומה, ואמר לי שהרי בארכעה גנים הסתדר היחוד, וזה הבורא של כלם. וכך הוא בודאי, וכלם סוד היחוד. אבל סדר התפליין זהו ייחוד עליון פרואי.

ומהו שנסכלו ימין ושמאל בסוד של שם אחד בדרך כלל, ציריך אמר כך להוציאו אוטם בדרך פרט, אבל לא בדרך ייחוד, שהרי היחוד הוא בפסוקים הראשונים, להיות ה' אחד, בתפליין של ראש. ושמו אחד, בתפליין של זרוע. ונוהה הפל אחד. בין שמייחוד הסתדר הפל בכלל מראש הנקודה העליונה, ציריך אמר כך להעתיר מהראש של האור הראשון, שהוא ראש הכל. (ע"ב רעיון מהימנא).

זה:

הבק והתקין משה כ"ה אותיות בסוד של הפסוק של היחוד, שבתו שמע ישראלי ה' אלהינו ה' אחד. והן כ"ה אותיות תקינות מתקנות ביטוי שלמעלה. יעקב רצה להתקין למיטה בסוד היחוד, והתקין בכ"ד אותיות, והן: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. ולא השלים לכ"ה אותיות, משום שעדרין לא התקין המשכן. בין שנטען המשכן והשלמים דבר שהיה יוצא ממנה, כשההשפטם לא דבר אלא בכ"ה אותיות, להראות שהרי זה השלם כמו שלמעלה, שב טוב (ויקרא א) וירבר ה' אליו מאה מועד לאמר. הרי כ"ה אותיות. ועל זה כ"ה מינים להשלים תקון המשכן, וכל האותיות הללו באנו באהן אותיות חוקיות

וזא והוא ייחוד דתפליין דרישא ותפליין דדרועא, בגונא דרزا דיחוד דתפליין, כי הוא ברירו דמלחה. וזה פדרנא ייחוד דא קמי בוצינה קדישא, ואמר לי דהא בארכעה גונון אסתדר ייחוד, וזה ברירה דכלחו. והכי אהו ודאי, וכלחו רזא דיחוד, אבל סדרא דתפליין, דא הוא ייחוד עלה בדקיא יאות.

ומגו דאתכלילו ימינה ושמאלא ברזא דשם חד באrho כ כלל, אטריך לבתר לאפקא לוין. בארכ פרט, אבל לאו באrho ייחוד, דהא ייחוד בקראי קדמאי אהוי, לממי יי' אחד, בתפליין דרישא. ושמו אחד, בתפליין דדרועא. והוי כלל חד. בין דיחוד אסתדר פלא בכללא, מרישא דנקודה עלה, אטריך לבתר לאתעטרא מרישא דנהורה קדמאתה, דאיeo רישא דכללא. (ע"ב רעיון מהימנא).

זה:

גלויפ' ותקין משה, כ"ה אתוון ברזא דפסוקא דיחוד, דכתיב שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד. ואיןון כ"ה אתוון גליפין, מהקקין ברזא דלעילא. יעקב בעא לאתקנן למיטה, ברזא דיחוד, ותקין בכ"ד אתוון, ואיןון ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. ולא אשלים לכ"ה אתוון, בגין עד לא אתקנן משכנא. בין דאתקנן משכנא, ואשתלים מלא דהוה נפיק מגיה, בד אשטים, לא מליל אלא בכ"ה אתוון, לאחזה דהא אשטים דא, בגונא דלעילא, דכתיב, (ויקרא א) וידבר יי' אלהי מאה מועד לאמר, הא כ"ה אתוון.

על דא כ"ה זינין, לאשלמה תקונא דמקדשא, וכל הגי אתוון אוקימנא

על זה כ"ה מינים להשלים תקון המשכן, וכל האותיות הללו באנו באהן אותיות חוקיות

שלמדנו מפה. ומשם שַׁהמְשָׁקֵן השפלים בסודות הילו, נקרא כ"ה ביהודה של שלימות המשכן, ועל זה כתוב (ההלים כמה) וחסידיך יברכוכה, סוד השלימות של כל הפסך ותקונו.

כ"ה בנגדי כ"ב אותיות התורה, ותורה ונביאים וכותבים, שם כלל אחד, סוד אחד. בשעה שישישראל מיחדים יהוד בפסוק זה בסוד כ"ה אלהינו ה' אחד, שמע ישראל כי אלתינו יי' אחד, וברוך שם קבוע כבוד מלכותו לעולם ועד, שם כ"ד אותיות, ובין כל אחד בהם, אותיות כלן מתחבירות אחת, וועלות לחבור אחד, ארבעים ותשעה שערים בסוד היובל. ואז צרייך לעלות ועד, לא יותר. ואז באו קים את כל התורה, שהיא באה במת פנים בלבד.

ועל זה צרייך לבון רצון בצדקה ובהם ובעשרים ותשעה שערים ארבעים להעלומן ברצון הלב בארכעים ותשעה שערים שאמרנו. בין שהתקבון בזה, יתפנן באוטו יהוד שאמר מר, שמע ישראל וגוי ברוך שם קבוע מלכותו לעולם ועד, כלל של כל התורה כליה. אשר חילקו של מי שיתפנון בהן, וראי כלל הוא של כל התורה שלמעלה ומטה. וזהו סוד של אדם, שלימות של זכר ונקבה, וסוד כל האמונה. (עד כאן)

רבי אבא שלח לו לרבי שמעון ואמר לו, זה שבאר מר, בתפלין של רבון העולם ארבע פרשיות הן קדש הקדשים - יפה. עוז שעל התפלין, ואומן רצונות נקראות קדרשה, אסמכפה מנין

אקרו קדרשה, אסמכתא מנין. שלח ליה (בראשית ג) ולעש יי' אלהים לאדם

באינו אחותון גלייפין דאוליפנא מפה. ובгинז דמשבנה אשתלים ברזין אלין, אקרי כ"ה, ביהודה דשלימו דמשבנה. ועל דא (ההלים כמה) וחסידיך יברכוכה כתיב, רזא דשלימו דכל משבנה, ותקונו דיליה.

ב"ה: לקל כל כ"ב אחותון, ותורה ונביאים וכותבים, דאינו כל לא חדא, רזא חדא. בשעתה דישראל קא מיחדי יהודא בהאי קרא, ברזא דכ"ה אחותון, דאינו שמע ישראל יי' אלתינו יי' אחד, וברוך שם קבוע מלכותו לעולם ועד, דאינו כ"ד אחותון, ויבואן כל חד בהו, כלחו אחותון מתחברן בחדא, וסלקיין לחבורה חד, תשע וארכעים פרעין, ברזא דיובל. וכדין אצטיריך לסלקיין ועד, לא יתר. וכדין אטפתחו פרעין, וחשב קדשא בריך הוא לההוא בר נש, באילו קיים אורייתא כליה, דאייה אתייא במ"ט פנים בכלא.

על דא אצטיריך לכוונה רעotta בכ"ה ובארבע עשרהין, לסלקיין לון ברעotta דלא, בתשע וארכעים פרעין דקאמאן, גינז דאטפויין בהאי, יתפונן בההוא יהוד אדר אמר מר, שמע ישראל וגוי ברוך שם קבוע מלכותו לעולם ועד, כלל אורייתא כלא. זפאה חולקיה מאן דיתפויין בהו, ודי קללא איהו כלל אורייתא דעילא ותפא. ודי איהו רזא דאדם, שלימו דבר ונוקבא, ורזא דכל מהימנותא. (עד רשותה נ"א). (דף א)

רבי אבא שלח ליה לרבי שמעון ואמר ליה,ハイ דאוקמיה מר בתפלין דמאי עולם, ד' פרשין אינן קדשא דקידשין, שפיר. משכאה דעת תפילין, ואינון רצועין אקרו קדרשה, אסמכתא מנין. שלח ליה (בראשית ג) ולעש יי' אלהים לאדם

ואתחנן - רמ"ה ע"א

ג' שנים-ש"ג: רעה
כב חשוון

לנו? שלח לו, (בראשית ו) ויעש ה' אליהם לאדם ולאשתו וגוי דודא, וכך אמרו רב המנונא סבא. ואלה אותם של ראש, וזרוע ירכח בה"א, והרי פרשיה. אמר רבבי שמעון, יש מי ששונה בצורה זו: והיה - זרוע שמאל של הקדוש ברוך הוא, ונראה גבורה, אם כך לא נשארו בראש אלא שלש, והן ארבע. אבלathy מרבבות קדושים הן, זה נקשר לבב וזה נקשר במלה. והלב והם נקשרו זה בזו, וזהו אחד להם, וזה אמרו הכהרים. והיה לאות על ירכח, כמו שנאמר, ולא נקרא אלא אותן.

אמר רבבי שמעון, בשעה שהאדם מקדים בחוץ הלילה וksam ומשתתל בתורה עד שמאיר הבקר, בבלר מניח תפlein בראשו ותפלין בראשם קדושים בזרכיו ומתחטף בעטוף של מצוחה ובא לצאת משער ביתו, פוגש את המזווה, רשם הקדוש בשער ביתו, ארבעה מלאכים קדושים מזוהים עמו ויוצאים עמו משער ביתו ומלאים אותו לቤת הנסת, ומכריזים לפניו: פנו כבוד לרמות הפלך הקדוש! פנו כבוד לבן הפלך, לפרטוף היקר של הפלך הקדוש! רוח קדושה שורה עליו, מבריאה ואומרת: (ישעה מט) ישראל אשר בך אחותך.

השלמה מהחטויות סימן יד

אחר כך יש לו לקרוא פרשת בראשית, עד ויהי ערב ויהי בקר يوم אחד. שהוא מעלה ושבח של הכל. אמר כך יתעסוק בפרשת הקרbenות לכפר עליו. ויאמר, צו את אהרן, עד תוקד

ולחשים דיליליא יתפפרgo. לכתך ישבח תושבהתא דקדוד, ובגין כה ייעול

ילאשטו וגוי, דיביך והכי אוקמיה רב המנונא סבא. ואلين אינון הרישא, ודרועא ידכה בה"א, והא אוקמוה.

אמר רבבי שמעון, אית מאן דמתני בהאי גוננא, והיה דרוועא שמאלא דקידשא בריך הוא, ואكري גבורה. אי הכי לא אשתחן ברישא אלא תלת. וαιינון ארבע. אבל תרין רתיכין קדישין אינון, דא אתקשר בלפא, ודא אתקשר במזוחא. ולפא ומזהא, אתקשר דא בדא. וזוייגא חד להו, ושפיר קאמרו חבריא. והיה לאות על ידכה, פמה דאתמר, ולא אكري אלא אותן.

אמר רבבי שמעון, בשעתא דבר נש אקדים בפלגות ליליא, וקס ואשتدל באורייתא, עד דנהיר צפרא. בצדרא אנח תפילין ברישיה, ותפילין ברישימה קדישא בדרועיה, ואותעט בעטופה דמצוחה, ואתי לנפקא מטרעא דביתה. ערע במצוחה, רישימה דשما קדישא בתרעא דביתה. ארבע מלאכין קדישין מזוהיגין עמייה ונפקין עמייה מטרעא דביתה, ואוזפי ליה לבי כנישטא. ומברזי קמייה, הבו יקראי לדיקננא דמלכא קדישא, הבו יקראי לבריה דמלכא, לפרצופא יקראי דמלךא. רוחא קדישא שריא עלייה, אבריז ואמר (ישעה מט) ישראל אשר בך אחותך.

אתפאר.

השלמה מהחטויות (סימן י"ד)

בתהר הכי אית ליה למקרי פרישת בראשית, עד ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. דאייהי עלפייא ותוישבחתא דכולא. לכתך יתעסק בפרשת הקרbenות לכפרא עלוי. ועימא, צו את אהרן, עד תוקד בו. בגין דכל הרהורין ומחייב דיליליא יתפפרgo. לכתך ישבח תושבהתא דקדוד,